

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVI. évfolyam II. szám

2022. november

*„Jaj azoknak, akik azt mondják a rosszra, hogy jó,
és a jóra azt, hogy rossz, akik a sötétséget világossá-
gnak, a világosságot pedig sötétségnek mondják, akik
azt állítják a keserűről, hogy édes, az édesről pedig
azt, hogy keserű!”*

Ézsaiás 5:20

Egyházunk 2022. évi jeligéje:

„De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Józsué 24:15

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

6-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:

Sztupkai Mihály igehirdetése

6-án vasárnap Az **óbudai gyülekezet közös aratási hálaadó ünnepet tart a pécsi gyülekezetünkből érkező vendégekkel, ígét hirdet Kurdi Zoltán**

13-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor úrvacsorai istentisztelet lesz: **Az ítélezésről (Róma 14,1-12)**

15-20 **Püspökválasztó Centrálkonferencia lesz Bázelen;**

20-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **A botrányok elkerülése (Róma 14,13-23)**

25-27-ig, péntek estétől vasárnapig **szabadító hétvégét** tartunk a pécsi gyülekezetben **Szuhánszki Tamás szegedi lelkész szolgálásával,**

27-én, **Advent első** vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Szuhánszki Tamás igehirdetése**

27-29-ig **lelkésztovábbképző** lesz **Balatonszárszón**

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Tebeléd vetem minden reménységemet,
Uram és Istenem. Te vagy a menedékem,
ezért minden keserűségem és félelmem
a te kezébe teszem le. Te vagy minden
jónak a végcélja és a megígért boldogság
forrása. Kegyelmeddel vezess engem a te
dicsőségébe.*

Kempis Tamás

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

4. Parancsolat

Az emberért és nem ellene

A kézzel való kalásztépés teljes mértékben engedélyezett volt, ezzel szemben a sarlóval való aratás nem (V. Mózes 23:26). A „vétek” tehát nem lopást jelentett, hanem a szombat megszenteltségételenítését. Ma már alig érthető módon a kalásztépést aratási munkának tekintették, amelyet a II. Mózes 34:21 alapján tiltva volt. Jézus bölcsen Dávidra hivatkozik, mert ő a Messiás szent ősképeként minősült. Amit ő tett, azt érvényes igeértelmezésnek tekintették.

Rendkívüli horderejű az a gondolat, hogy a Törvény az emberért van. A Törvény eredete szerint, igaz és jó (Róma 7:12), mert Istentől származik. Benne Isten akarata fejeződik ki. Ezért értékeljük a mai napig azt a parancsolatot, hogy „tartsuk tiszteletben a pihenő napot” (II. Mózes 20:8 - GNB fordítás). („Emlékezzél meg a nyugalom napjáról” - magyaros Biblia 1997)

Isten parancsolatai teljes mértékben fel tudják tárni a bűneinket. Azonban nem képesek arra, hogy bűnös lényünket átalakítsák, vagy,

hogy megbocsássák bűnünket. Azt egyedül Jézus Krisztus tudja megtenni. Ugyanis a Szentháromság egy Isten második személyeként ő maga a Törvény adója. Ebből adódóan ő határozza meg az abból való helyes bánásmódot is.

Fontos: Nem mi vagyunk az értelmezésünk által „urai a sabbatnak”, hanem egyedül Jézus. Ha ő megengedi, hogy szombat-napon az éhséget ilyen módon csillapítsák, nem kellene azt megkérdőjeleznünk. Ugyanez vonatkozik más emberek szükség-helyzetére is (Márk 3:1-5). Ezen esetekben a segítségnyújtás „istentiszteletet” jelent.

MATTHIAS DRESSLER

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVVA

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

A szent maradék

Mi ajándékba kaptuk az időt
mint az ötezrek azt az öt kenyeret,
amiből maradt még tizenkét kosár,
miután ők már ettek eleget.

Nos úgy-ahogy leéltük életünket
egészen eddig a mai napig,
örömünkől furcsa döbbenet lesz,
mint mikor látni kezdünk valamit,
ami eddig is szemünk előtt volt,
csak nem akartunk törődni vele,
mert az élet végtelennek tűnik,
ameddig csupa szín az eleje.

...lábunkban nagy futások remegése
orrunkban szúr egy régi halk sírás,
sok örömünknek volt bűn-gyökere
túltengő önérzet, hangoskodás...
– Alkalmankénti felbuzdulásból
lett-e valóság valami kevés?
Csalhatatlan érveléseinknek
mekkora része volt kár és szemét?

Mi ajándékba kaptuk az Időt,
és mohón faltuk, mint a kenyeret,
ami még maradt, csak az a miénk,
mert hozzátennünk semmit sem lehet!
De azt igen, hogy átadjuk Annak,
Akitől kaptuk.
Ha lehet ma még!
Ha úgy-ahogy leéltük életünket,
hadd legyen most már szent a maradék!

LUKÁTSI VILMA

Izrael legyőzi Amáleket

Az elmúlt időszakban került elő valamelyik igei szolgálatban az a szép ószövetségbeli történet (II. Mózes 17:8-13), amelyben Izrael legyőzi Amáleket.

Manapság a nagy felfedezések, nagy teljesítmények csoportmunka (közkezdvelt nevén team-munka) eredményeként jönnek létre. A jó team munka akkor hatásos, ha az abban résztvevők harmonikusan és fegyelmezetten tudnak együttműködni. Minden team-tag a maga feladatát végzi legjobb tudása szerint, ismereteit megosztja másokkal, támogatja a másikat, konstruktívan adaptálja az egészet jól átlátó karizmatikus vezető iránymutatásait, esetleg kényelmetlen utasításait, korrekcióit is. Ilyen team-munkára minden emberi közösségben szükség van: munkahelyen, családban, gyülekezetben, kormányban, stb.

Erre nézve nagyon szemléletes példa ez az ószövetségi történet.

A feladat, hogy elhárítsák Amálek támadását, amikor az hadseregével Izráelre támad Refidinben.

Ezt megelőzően Izrael Mózesre támadt, mert nem volt vizük a pusztai vándorlásban. Mózes Isten parancsára vizet fakasztott az elbizonytalanodott népnek, mert „perlekedéssel is kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr, vagy sem” (II. Mózes 17:7/b).

Mózes nem sértődik meg az ellene irányult támadáson, hanem az Úr által rábízott vezetőként „teszi a dolgát”. Megbízta Józsuét a hadsereg megszervezésével, és kiadja a parancsot a támadásra. Józsué meg is ütközik Amálekkal.

Mit tesz Mózes? Fizikailag legyengült öreg emberként hátrahúzódik? Remegve aggódik, hogy népe győz-e a feltételezhetően túlerőben lévő ellenség felett? Nem ezt teszi! Jól tudja, hogy kinek a segítségével múlik a győzelem. Jól emlékszik a sok győzelemre, amelyre Isten, az Úr segítette népét a sivatagi vándorlás során. Tapasztalatból ismeri a módot, ahogy „mozgósítani” lehet a győzelemre vezető erőt, azaz az Úrhoz kell imádkozni. Bensőségesen és kitartóan, egészen a harc végéig, egészen „naplementig”. Tapasztalta, hogy amikor keze lehanyatlott, és az ima szünetelt, ezt a harcoló csapatok azonnal érzékelték, mert az addigi győzelem vesztésbe fordult át. Tudta valószínűleg azt is, hogy kezeinek folyamatos ég felé emeléséhez koránál fogva már nem lesz elég ereje. Nem fogja tudni magasban tartani ennyi ideig kezeit. Ezért „imacsoportot” szervez Áron és Húr bevonásával. Mózes tehát feltartott kézzel imádkozik, és amikor saját erőből ezt már nem tudja folytatni, két nála fiatalabb team-tag támogatja őt, és így naplementekor megszülethetett az Úr segítségével Izrael győzelme Amálek felett.

Ilyen gyönyörű team-munka eredményezhet győzelmet a mi időnkben, a mi közösségeinkben is. Erre ígéretünk van: „...harcolni fog Amálek ellen az Úr, nemzedékről nemzedékre”. (II. Mózes 17:16)

A fenti példában: a vezetők vezettek, a fiatalok harcoltak, a hitben megerősödött „vének” imádkoztak, az imatámogatók pedig segítettek az imádkozó kezét fenntartani.

Ilyen egészséges team-munkáról beszél Pál apostol is, amikor felsorolja a különböző lelki ajándékokat és a különböző testrészek egyforma fontosságát.

Kérjük az Urat, hogy az ő szőlőjében is lehessünk jó team-tagok. Adjon hűséget ott, ahová állított minket!

SCHAUERMANN M. HENRIK

Boldog

Boldog, akiben Ádvent
szép váradalma van.
Ki nem vár tőle semmit,
szegény, boldogtalan.

FÜLE LAJOS

Munkába indulva

Köszönöm, Uram, az erőt,
amivel megajándékozol.
Köszönöm, Uram, az egészséget,
amely alkalmassá tesz
tennivalóim elvégzésére.

Köszönöm, hogy mégsem csak
az emberi erőmben
és egészségemben bízhatom,
hanem te vagy az, akit segítségük hívva
munkáimba belekezdhetek.

Kérlek,
tedd értékesé és áldottá cselekvésemet,
azzal a tapasztalattal és bizonyossággal,
hogy mindennapi munkáimmal is
téged dicsőítelek!
Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

A földbe vetett mag

Amikor Isten igéje eljön hozzánk, termékeny földben szeretne védettségben lenni. Nem szeretne az út szélén elszórva maradni... Nem szeretne tövisek közé hullani, ahol „*az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei*” megfojtják, és nem hoz gyümölcsöt (Lukács 8:14). Nagy csoda, hogy a mindenható Isten örök igéje bennem keres lakozást, bennem keres védettséget, mint a mag a földben. Isten beszédeit nem értelmemben rejtem el, hanem a szívemben (Zsoltár 119:11). Nem agyongondolni, hanem a szívemben forogni, ahogy a szeretett ember szavai is szívünkben laknak, akkor is, ha tudatosan egyáltalán nem gondolunk rá - ez a célja azoknak a beszédeknek, amelyek Isten szájából jönnek. Ha az Isten igéje csak az értelmemben van jelen, akkor az értelmem gyakran más dolgokkal foglalkozik, s akkor hibázni fogok Istennel szemben. Ezért soha nem elég, ha Isten igéjét csak elolvassuk, annak mélyen belénk kell hatolnia, ben-

nünk kell laknia, mint a szentek szentjének a szentélyben, azért, hogy ne tévedjünk rossz útra gondolatban, szóban, tetteinkben. Gyakran jobb, ha kevesebbet és lassabban olvassuk a Szentírást - és várunk, amíg belénk hatol -, mintha sokat tudunk ugyan Isten igéjéről, de nem tudjuk magunkba zárni.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM!

Amit mindenki megért

Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Filippi 2:10-11

Összekuporodva ült már vagy fél napja a koncentrációs tábor egyik sarkában. A csúcsok felől havas szél fútt, de már nem fázott. Már fázni sem tudott. Tétován bámult maga elé. Zsákrongyba csavart, mállott cipőjét nézte, de nem látta. Körülötte csonttá soványodott alakok ölelgették a felszabadító katonákat. Friss ételszag csapta meg. Nagyot nyelt, szájában összefutott a nyál, de nem volt ereje, hogy fölkeljen. Hazagondolt. Vajon élnek-e? Mi van templomával? Gyülekezetével? Otthonával, ahonnan percek alatt kellett eljönnie azon a nyirkos éjjelen. Kiskabátban. Búcsú nélkül.

Lába előtt két másik rongycsomó állt meg. Nem volt ereje, hogy fölnezzen.

- Herr... Sie sind Pfarrer, nicht wahr?

Nem sokat tudott németül, de ezt megértette. Hogy ő lelkész-e? Tétován felnézett. Egy volt osztrák miniszter állt előtte szakállasan, soványan, aszottan, rongyokban. Igen. Lelkész... az volt... vagy ezer éve... az Alföldön... Abban a nagy faluban... addig a lidérces éjszakáig... De csak ennyit mondott:

- Jawohl.

- Akkor jöjjön - magyarázta fogolytársa -, egy lengyel barátunk éppen a szabadulás órájában halt meg. El kellene temetni. Eddig csak éppen elkaparták, aki már nem bírta tovább. Ezen a temetésen végre pap is legyen.

A lelkész végignézett rongyain, piszkos kezén. Az osztrák elértette:

- Nem baj. Ilyen lesz a gyülekezet is.

Tétován állt meg a gödör előtt. A friss hanton zsákba varrt test pihent.

A sír körül néhány egyenruha és sok-sok szakállas, aszott arc. Ők is „egyenruhában”. Mindnyájan egyformák, lengyelek, magyarok, szlovákok, ukránok, németek, osztrákok, franciák s ki tudja, még hány náció: az elkínzottság, a nélkülözés, az éhség egyenruhájában.

Kezét összekulcsolta:

- Kegyelem néktek, és békesség az Istentől, aki teremtette az eget és a földet. Ámen.

Mit is mondjon... mit is mondjon? Itt, itt... több száz kilométerre hazájától - itt, éppen itt? Hiszen alig van, aki érti. Nyolcan, tízen se, hiszen ő csak magyarul beszél.

- Atyám! Te tudod, mit érzünk mindnyájan... nem tudjuk szavakba foglalni... és nem tudjuk talán soha... Légy áldott, hogy könyörültél rajtunk, köszönjük, hogy irgalmaztál nekünk... Hazatart ez a lélek... bocsásd meg bűneit... és azokét... azokét is, akik nem tudták, mit cselekedtek velem... velünk...

Fölnézett.

Aszott, merev arcok nézték a sírt, vagy túlmeredtek a havas csúcson, túl a túlon, túl mindenem, üveges, dúlt szemekkel. Szörnyű panoptikum!

...Uram, irgalmas voltál ehhez az emberhez, hogy hazahívtad, hogy felszabadítottad... Úr Jézus Krisztus... könyörülj és irgalmazz neki, nekünk...

Úr Jézus Krisztus...

Az arcok megremeztek...

- Ne hagyd ezt az árva, beteg, esett népet, Jézus Krisztus.

Néhányan térdre zökkentek. Csontjuk koppant a fagyos földön. Az ukránok mélyen meghajoltak, és háromszor keresztet vetettek.

Úr Jézus Krisztus...

Ezt mindnyájan értették, lengyelek, szlovákok, ukránok, németek, osztrákok, franciák és minden náció.

A szakállas, mosdatlan arcokon nehéz könnyecsek gördültek végig.

A pap vacogva, dideregve már-már csak ezt az egy nevet mondogatta, szinte öntudatlanul:

- Jézus Krisztus, Úr Jézus Krisztus...

Valaki sírni kezdett, nehéz, fölcsukló férfisírással.

Jézus Krisztus... Jézus Krisztus...

Már nem is volt emberi hangja, inkább csak nyögdelte.

- Oh ma mère! - sírt fel egy francia.

Már mindenki térdelt. Hogy térdeltek!

Csak a katonák álltak még feszesen. Feszesen és homályos szemmel.

Jézus... Jézus Krisztus - kongott a pap hangja...

Az egyik katona letérdelt. Aztán a többiek is. Megrendülten és felszabadultan.

Ha látták ezt az angyalok, és látták, ha érezték a föld alatt valók, és érezniük kellett a föld alatt valóknak is, beteljesült Pál szava: „*Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr, az Atyaisten dicsőségére.*”

Ott is.

Itt is.

Akkor is.

Most is.

Mindörökké.

DR. GYÖKÖSSY ENDRE : MAI PÉLDÁZATOK

Taglóból kereszt

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét naponként, és kövessen engem!” Márk 8:34

„Nekem elég képies a gondolkodásom. Talán emiatt is volt, hogy az utóbbi tizenöt évben a mamáról mindig a tagló jutott eszembe. Pedig a születésem óta a legjobbat akarja nekem. Azt szerette volna mindig, hogy tökéletes legyek. Valóban, ami csak szép és jó, arra megtanított, vagy taníttatott. A legjavamat akarta azzal, hogy megtanított imádkozni. Emberileg nézve csakis neki köszönhetem, hogy az lettem, ami: huszonhat évesen már docens azon az egyetemen, ahol tanultam is. Igazán nem volt könnyű! Főleg nem egy magányos nőnek.

Amíg gyerek voltam, csak „hatost” volt szabad hazavinnem. Amikor a kitűnőimet vittem, azzal kólintott fejbe:

- Ezt vártam tőled. Ez a minimum, amit hozhatsz.

Mindig úgy éreztem, mintha örömeimben kisseb, vagy nagyobb taglóval fejbe vert volna. De jól is esett volna, ha megsimogat, és kifejti: mennyire örül! Tudom, hogy ösztönözni akart, és a legjobbat akarta. Mégis, egyre inkább fáj, hogy „dicsérete” nem volt egyéb letaglózásnál.

Később, ha elmentem egy-egy társaságba (nagyritkán, mert mindig tanultam), azzal várt haza:

- Látod, azalatt is tanulhattál volna!

De ha éjt nappallá téve otthon tanultam, és már karikás volt a szemem, akkor meg ilyesmiket mondott:

- Látod, már el is mentek a vendégek, te pedig még kezet sem fogtál velük! Ha így folytatod, soha nem fogsz férjhez menni!

Egyszerűen nem tudtam, mit tegyek, mivel lenne megelégedett. Ha netán egy élénkebb színű ruhát vettem, és megmutattam neki, ez volt a válasza:

- Tudhatnád, hogy a mi gyülekezetünkben ilyen tarkában nem jelenhetsz meg! Hová fogod felvenni?

Amikor meg valami szomorúbbat vettem föl, így szólt:

- Úgy nézel ki, mint a saját nagymamád.

Magam is jól láttam, hogy ez némileg igaz, ugyanis anyám, bár harminc évvel idősebb volt nálam, mégis tízzel fiatalabbnak látszott. Mindig csinosan járt, soha nem volt karikás a szeme a tanulástól.

Amint a keresetem megengedte, külön költöztem. Mindig féltem, amikor hétvégeken hazamentem. Egyre attól szorongtam: jaj, most mivel fog fejbe vágni?! A negyvenperces hazaúton végig izzadt a tenyerem, és csak az járt a fejemben, hogy mindjárt kinyílik az ajtó, és kidől belőle, mint egy tagló, a mama első korholó szava. Mert valami miatt, bár a legjobb szándékkal, de biztos, hogy korholni fog!

Az sem tetszett neki, amikor egy másik gyülekezetbe kezdtem járni, ami közelebb esett a lakásomhoz.

- Miért hagyod el a régi, megszokott helyedet? - ostromolt vasárnaptól vasárnapra, mintha legalábbis Istent hagytam volna el.

Egyszer csak, váratlanul, meghalt a papám. Úgy, hogy nem is tudtunk róla: hosszú ideje halálos betegséget hordozott magában. De senkinek nem szólt róla. A halála után orvosi könyveket találtunk az íróasztalában, sűrűn aláhúzva azoknál a tüneteknél, amiket ugyan tudtunk róla, de hogy mit jelentenek, azt nem. Végig, szó nélkül hallgatott. A mama utólag nem tudott, és máig sem tud napirendre térni efölött. Egyszer, amint megint ezen rágódott, kiszaladt a számon:

- Talán azért hallgatott a a papa a betegségéről, hogy ne korhold amiatt, hogy rákos lett!

Mondom, szüntelenül úgy éreztem, hogy a legjobb szándékkal ugyan, de folyvást a taglóval csapkod az én mamám.

Tavaly egy híres evangélizátor jött a városunkba, és tartott egy egész hetes sorozatot „Kereszttel a hátadon” címmel. Egyik este megkérdezte a gyülekezettől: Neked KI a kereszted?

Igen, így. Nem úgy, hogy „mi”? Hanem így: „ki”?

Ez aztán tényleg taglóként vágott fejbe! Akkor döbbsentem rá: nekem a mamám nem tagló, hanem kereszt! Amit nem kivédeni, vagy viszonzni, hanem felvenni kell!

Attól kezdve minden megváltozott kettőnk között - vagyis bennem, belülről.

Most is, ha hazamegyek, szegény mama valamivel biztosan kioktat. De én a negyvenperces hazaúton végig imádkozom, hogy álljam meg türelemmel, és tudjam hordozni, felnőtt gyerekként, az én mamámat.

Bizony, sokszor meg kell görbítenem a hátamat, hogy álljam a csapkodásait! „Jaj, megint?... miért?...hát nem tudod?...” és a többi. Nem mondom, nehéz, hogy ne vágjak vissza neki. De ezt egyre inkább úgy élem meg, hogy ahányszor csöndben tudok maradni, nem visszazájalni, annyiszor egy-egy győzelmet aratok - önmagam felett.

Szegény mama, most aztán úgy érzi, hogy mindig győz! Mert újabban már tényleg nem viszonzom a szapulását. De én igazán győzelmet érzek, hogy a nyelvemen, a számon, a szemtelenségemen tudok győzni az Úr Jézus segítségével. Úgy készülök hozzá, hogy „edzésre” megyek. Ahol a kereszthordozásban növekedhetek. Én nagyon köszönöm Istennek, hogy nekem egy zsémbes, mirgő-morgó mamám van, aki az emberek közül a leg is legjobbat akarja nekem!”

Szerető mennyei Atyám! Köszönöm, hogy sokan vannak, akik engem elhordoznak, mint keresztet anélkül, hogy túl akarnának adni rajtam, vagy le akarnának tenni. Kérlek taníts meg arra, hogy én is tudjak másokat elhordozni, és keresztként magamra venni, nyomorúságaikkal együtt! Te adj erőt ehhez! Ámen

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA

„TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNROL SZÍNRE” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Felfedezni a kegyelmet

Mi is lehet jobb az életnél? És mégis feltehetjük magunknak a kérdést: mi van akkor, ha nem boldogulunk az életben, fájdalmasan érzékeljük korlátainkat, és nem teljesülnek elvárásaink? Ez esetben kell, hogy valami

több létezzon. Isten kegyelme az, amely az érzékelt életet felülmúlja: Isten megajándékoz minket figyelmével, és teljes szeretetével fordul felénk. Jézusban felülmúlhatatlanul hozta tudomásunkra, hogy semmit sem kell előzetesen annak érdekében tennünk, hogy elnyerjük tőle ezt a szeretetet. Ez a kegyelem nem csak jobb, de döntő jelentőségű is életünk érdekében.

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

A szarvas agancsa és az ember nyelve

Nem régen a TV egyik ismeretterjesztő műsorában mutattak be egy régi japán hagyományon alapuló eseményt, amelyen ősi japán viseletbe öltözött férfiak egy zárt arénában kézi erővel fogtak be és kötöztek meg kisebb termetű, de veszélyes csúcokban végződő agancsú szarvasbikákat. Agancsukat lefűrészelve újra szabadon bocsátották őket. Azért tették ezt, mert párzási időszak előtt álltak. A bikák azért, hogy saját génjeiket tovább örökíthessék, olyan elkeseredett harcot vívnak egymással, hogy sokszor halálos sérüléseket okoznak agancsaikkal az ellenfélnek, vagy éppen ők pusztulnak el a másik bika agancsának szúrásától. Ezt a tragédiát tudták megelőzni a bikák „lefegyverezésével”.

Az jutott eszembe, hogy a teremtő az embert is ellátta ilyen veszélyes „agancsossal”, ami kicsi, kívülről nem látszik, de szintén halálos sebek osztogatására alkalmas: ez pedig a nyelvünk.

Erről beszél Jakab 3-ban a Biblia. Az 5. versben: „*Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrész, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat...*”

A nyelv-„szarv” használatának az is lehet célja, hogy „eszméinket”, vagy éppen rögeszméinket tovább örökítsük. Ha ezt szeretetlenül és erőszakosan tesszük, súlyos sebeket okozhatunk azoknak, akik legközelebb

állnak hozzánk a családban, gyülekezetben, vagy más közösségben. E „vagdalkozás” során természetesen mi is súlyos sebeket kaphatunk. Talán ezért is szükséges, hogy az Úr néha „lekötözzön” minket, és kicsit „rövidebbre vágja” „nyelv-szarvunkat”.

Az Úr azonban nem csak vak ösztönnel, de ésszel és hittel is megajándékozott minket. Így nyelvünkkel nem csak bántani és sérüléseket osztogatni tudunk. Ez a kis szerv csodálatos dolgokra is képes. Tudja dicsérni az Urat, tud hálát kifejezni, tud vigasztalni és bocsánatkéréssel sebeket is tud gyógyítani, miközben maga is gyógyul.

Adja az Úr, hogy rá figyelve, Lelke segítségével „nyelv-agancsunkat” egyre többet használjuk építésre, gyógyításra, és egyre kevésbé sebek okozására és kontrollálatlan tüzek gyújtására.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Hogy képes valaki ennyire becsapni saját magát?

1951 októberében az Oak Ridge-i (USA) atomközpontban szokatlan lopást fedeztek fel. Nyomtalanul eltűnt néhány gramm plutónium.

Természetesen kémkedésre is gondoltak, de minden ilyen irányú vizsgálat eredménytelen maradt. Csak 18 hónap múlva akadtak a tettes nyomára furcsa körülmények között.

Egy nap ugyanis az atomközpont egyik dolgozója beteget jelentett. Ez önmagában még nem lett volna rendkívüli dolog, az orvosok azonban nem tudtak hová lenni a döbbenettől: a beteg erős sugárzási ártalomban szenvedett. Hol érhetett ilyen erős sugárzás? Minden olyan lehetőséget teljesen ki lehetett zárni, hogy Rurron az atomközpontban végzett szolgálata során szerezte súlyos betegségét, mivel a központ termeiben a védelmi intézkedések olyan szigorúak voltak, hogy sugárzásveszély szóba sem jöhetett. A diagnózis azonban egyértelmű volt: Rurron rendkívül súlyos sugárzás okozta károsodásban szenvedett!

A titokra fény derült, amint a titkosszolgálat emberei kihallgatták Rurront. A célzott kérdések hatására összeomlott, és beismerte, hogy ő lopta el a plutóniumot. Valahogyan és valamikor felmerült benne az ötlet, hogy gyorsan és könnyen meg kellene gazdagodnia. A vágy annyira erős lett benne, hogy különben kiváló logikáját is elnyomta. Azt tervezte,

hogy a plutóniumot kéz alatt jó drágán eladja, ezért lopott. De máshogy történt, mint ahogy elgondolta. Nem tudta eladni.

Visszahozni sem tudta, így aztán – véleménye szerint a legnagyobb gondossággal becsomagolva – az ágya alá rejtette. A hónapokig tartó sugárzás pedig megtette a magáét: Rurron visszafordíthatatlan, súlyos egészségkárosodásban szenvedett.

Az orvosok csak azt tudták mondani Anthony Rurronnak, hogy betegségének nincs ellenszere: és napjai meg vannak számlálva. Így is történt. Rengeteget szenvedett, és halálakor ez a különben nagydarab, erős férfi már csak 41 kiló volt. A 4. Mózes 23:32-ben olvassuk: „Utolér benneketek vétkeket büntetése.”

Anthony Rurront is utolérte, bár az esetnél senkiben fel sem merült, hogy ő lehet a vétkes, senki nem tudott a tettéről.

Felmerül bennünk a kérdés, hogy hogyan történhetett ilyesmi, hiszen végül is Rurron nem akárki volt, ott dolgozott a központban, pontosan tisztában volt vele, milyen veszélyes a plutónium, és mégis ellopta! Mert meg akart gazdagodni, mert gyorsan akart gazdag lenni. A gazdagság utáni mohó vágy elvette a józan ítélőképességét, elvákította a gondolkodóképességét, így a legsúlyosabb csalást követte el, amit csak ember elkövethet: saját magát csapta be.

Vajon már mi is becsaptuk magunkat, amikor valamilyen szenvedély elvákított, és meggyőződésünk ellenére olyat tettünk, ami csak veszteséget okozott nekünk? Jusson eszünkbe, hogyan figyelmeztette Isten Káint: „Ha pedig nem jót cselekszel, a véték az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodhatsz rajta.” (1. Mózes 4:7)

Valaki azt mondhatná rá, hogy ezt értem, de a kísértések időnként erősebbek nálam, és egyszerűen nem tehetek mást. Akkor az ember olyat tesz, amiről pontosan tudja, hogy nem kellene. Olvassuk el Pál apostol válaszát: „A kísértések, amelyek eddig értek benneteket, nem haladták meg az emberi erőt, az Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni, sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” (1. Korintus 10:13)

Ne kövessük Káint, aki Isten nagyon komoly figyelmeztetése ellenére megmaradt testvére, Ábel elleni féltékenységében és haragjában, és végül gyilkosa lett.

Isten kegyelmes a megbocsátásban. De hűséges a figyelmeztetésben is. Meg tud és meg is akar őrizni minden öncsalástól. Szavai mindenkihez

szólnak: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem!”

EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Mindenkit a legjobb fényben tüntess fel!

Ha valakiről rosszat mondanak, akkor légy óvatos ennek megítélésében! Amíg nincs saját bizonyítékod, mondd csak a legjobbat az érintettel kapcsolatban! Hiszen tudod: a bírónak mindig a vádlott oldalán kell állnia.

Ne terjessz másokról semmilyen rágalmat, mert a szavaid tovább terjednek, mint egy rákos daganat. Tartsd meg véleményedet, amíg az illetővel személyesen nem tudsz beszélni! Aztán mondd meg neki, mit helytelenítesz viselkedésében. Különben idővel egyre jobban rögződnek szívedben azok a dolgok, amik ellene hangolnak.

Senki sem jó bíró a saját dolgában.

JOHN WESLEY: A SZERETET MINDENEKFELETT

Afganisztán – egy évvel a tálibok hatalomátvétele után

Még előttünk a megrázó képsorok: sebesült civilek kétségbeesetten lógnak a repülőgépek szárnyán, miközben azok megpróbálnak felemelkedni. Strandpapucsos tálibok korszerű amerikai fegyverekkel hadonásznak amerikai járművekben. Egy év telt el azóta, hogy a tálibok teljes mértékben átvették az irányítást Afganisztán felett. Mi változott az elmúlt tizenkét hónapban, és milyen ma az afgán keresztények helyzete?

Megszegett ígéretetek.

Tudva, hogy a világ figyel, hogyan fog kinézni Afganisztán az amerikai kivonulás után, a tálib vezetők mindent megtettek a félelmek és a spekulációk elfojtására. Valójában kulcsfontosságú ígéretet tettek arra vonatkozóan, hogy például nem veszik el a nők jogait, beleértve a továbbtanulást is. De nem kellett sok idő, hogy a tálibok megszegjék ígéreteiket. Az ENSZ egy jelentésében (The Hill) kijelentette: „a tálibok sorra meg-

szegik a nőkkel való bánásmódra, a házkutatásokra vonatkozó ígéreteiket, csaknem egy hónappal azután már, hogy a felkelő csoport megdöntötte az afgán kormányt, és átvette a hatalmat az országban.”

Miután átvették a hatalmat, a tálib vezetés megígérte, hogy a nők jogait nem vonják vissza: „Igen, a nőknek joguk van az oktatáshoz és a munkához” – nyilatkozta Suhalil Shaheen tálib vezető néhány nappal az amerikai erők kivonulása előtt.

Mindazonáltal mindössze három hétbe telt, hogy ezt az ígéretet megszegjék. A tálibok azóta kinyilvánították, hogy a lányok csak az első hat osztályt végezhetik el, nem tanulhatnak tovább. Ez a súlyos döntés megbénítja és leértékeli az afgán nőket, akik oly keményen küzdöttek egy kis függetlenségért és igazságos bánásmódot. Az oktatás betiltása azt is jelenti, hogy a nők elől elzárták a szakmai érvényesülés lehetőségét is. Ehelyett kénytelenek kizárólag férjeikre, vagy férfi családtagjaikra hagyatkozni megélhetésük és státuszuk érdekében.

Egy olyan országban, ahol a félelem, a fanatizmus és agresszió uralkodik, milyen esélye lehet annak, aki ellenzi ezt az elnyomást? Egyáltalán milyen esélye lehet egy kereszténynek, keresztény közösségnek a megmaradásra ott, ahol ilyen radikális az iszlám elnyomás?

A keresztényekkel való bánásmód

Tény, az afganisztáni keresztények helyzete egyszerűen kétségbeejtő. Az afgán keresztények szó szerint az életükkel játszanak, amennyiben lebuktatják őket; sokan éppen ezért, az életükért és a gyermekeik életéért menekülnek el. Az iszlámot elhagyó keresztényt ugyanis árulónak, hitehagyónak, s mint ilyet, Allah elleni lázadónak tekintik; az állam, törzsük és közösségük ellenségeiként kezelik őket. Büntetésük csak egy lehet: halál.

Afganisztán nem véletlenül áll az 1. helyen az Open Doors 2022. év elején közzétett listáján, amely a kereszténység világüldözöttségi mutatója, országokra lebontva (World Watch List). Szinte lehetetlen beszélni azzal a néhány kereszténnyel, akik még az országban maradnak, mert egy ilyen beszélgetés is életükre nézve súlyos kockázattal jár. Nincsenek templomok, összejövetelek, vagy istentiszteletek. A keresztény hit gyakorlásának minden esetben zárt ajtók mögött kell maradnia. Egy kis hiba, azonnali letartóztatást, kínzást és még ennél is rosszabbat jelenthet.

Afganisztán korábban sem volt biztonságos a keresztények számára, a tálib uralom alatt az ország azonban mára egyfajta vadászterületté vált,

ahol dicsőség keresztényeket lebuktatni és likvidálni. A keresztények nem mernek kilépni a nyilvánosság elé, félnek elmenni vásárolni, vagy betegség esetén orvosi kezelést kérni. A túlélés érdekében szinte a föld alá, bujkálásra kényszerítették őket.

„A tálibok házról házra járnak, elrabolják a fiatal lányokat, és elpusztítják a családokat” – mondta egy keresztény anya, aki Afganisztánban maradt. „Háztól házig kutatnak, hogy megtaláljanak minket. Abban a félelemben élünk, hogy a tálibok bármelyik pillanatban értünk jöhetnek.” Az Open Doors ázsiai kommunikációs igazgatója is megerősítette ezt a valómást. - „Ha keresztény vagy, akkor nem csak rossz muszlim vagy, hanem hitehagyott, aki elhagyta az igaz muszlim hitet – és ezért célpont leszel.”

Marad még remény?

A Máté 17:20-ban Jézus ezt mondja: *„Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda – akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.”* A mustármag épp, hogy megáll az ujjunk hegyén, olyan kicsi. Bár a tálib zászló még mindig magasan leng Kabul felett, Afganisztán reménye mégsem halt meg, az ott rejtőzködő keresztényekben él. És azokban, akik ugyan elmenekültek az országból, de egyszer majd hazatérhetnek. Mint Fazlia (a név megváltoztatva!), aki keresztény tanárnő. Unokahúgával és unokaöccsével valamint hét tanítványával hagyta el az országot, vőlegényét is hátrahagyva. Akkor tette ezt, amikor bevezették a lányok képzésére vonatkozó korlátozást. Keresztény közösségben élnek külföldön, naponta együtt énekelnek, imádkoznak, Bibliát olvasnak. S ha egyszer hazatérnek majd, erősíthetik az otthon maradtakat.

Bár ma már nem látjuk a drámai és megrázó képeket a képernyőinken, Afganisztán továbbra is egy zűrzavaros ország. Abban azonban bizonyosak lehetünk, hogy semmi nem történik Isten tudta nélkül, és valahol a csendben, a hamu mélyén tovább izzik a parázs.

*****

2022. november 13-án van az üldözött keresztények világnapja. Különösen két országra figyelünk az imanapon: Afganisztánra és Kolumbiára. Imádkozzunk együtt a a világot átfogó imádkozó testvérekkel!

„...ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.”

I. Korintus 12:26

OPEN DOORS HÍRLEVÉL

Előtted, Uram...

Előtted, Uram,
a belső csendben,
ereje lesz
a pillanatnak.

Előtted, Uram,
jelenlétedben
magadhoz emelsz
engem innen.

Előtted, Uram,
az őszinteségben
a lélek titkai
felszakadnak.

Előtted, Uram,
ha megsemmisültem,
veled enyém lesz
végül minden.
Ámen.

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*2022. október 2-án Aratási hálaünnep volt Hidason,
és búcsúztunk Mühl Henrik és Zsuzsi testvéreinktől*

